

Vi har, som sagt, trukket vore Ændringsforslag tilbage, fordi vi gerne vil fremme Lovforslagets Gang her i Tinget og mente, at vi desværre ikke havde tilstrækkelig Sangbund i Tinget til at faa gennemført vore Ændringsforslag. Vi vil derfor uanset vor Stilling, da vi mener, at Lovforslaget betyder et saa stort Fremskridt fra det, vi har i Øjeblikket, stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, det vil faa, efter at Ændringsforslagene er vedtaget.

Ordføreren (Elna Munch): Det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz nævnte, at hun kunde have ønsket, at der i § 5 efter „§ 2“ blev indtært „og § 3“. Dette Ændringsforslag kunde jeg godt have tiltraadt, idet det forekommer mig rimeligt, at de Midler, Loven indeholder til Hævdelse af den enkelte Ægtefælles Ret i Henhold til § 2, er ligesaa nødvendige, naar det drejer sig om Rettigheder i Henhold til § 3. Jeg kan ligeledes tiltræde det Princip, at Hustruen skal have Adgang til at vide Besked med sin Mands Indtægter, fordi hendes Dispositioner naturligt retter sig derefter. Men jeg tror, at det vilde være urigtigt, at hun skulde have denne Besked gennem Skattevæsenet. Jeg kan derimod ikke tiltræde den Tanke, der er fremsat af det ærede Medlem, at Pantsætning af de i § 18 nævnte Ejendomme skal kunne ske uden Hustruens Samtykke.

Som jeg før omtalte, har Justitsministeren givet Tilsagn om i en meget nær Fremtid at fremsætte Lovforslag om Ægtefællers Arveret og Ret til Hensidder i uskiftet Bo. Under Hensyn hertil har jeg undladt at stille et Par Ændringsforslag, som i øvrigt er mig magtpaaliggende. Det ene gaar ud paa, at en Enke skal have samme Ret som en Enkemand til at hensesidde i uskiftet Bo, og det andet gaar ud paa, at saafremt der ikke findes Livsarvinger, overtager den længstlevende Ægtefælle hele Fællesboet og udøver i levende Live en Ejers Ret over det. Disse Ændringsforslag har jeg ønsket at stille, men har irafaldet at gøre det, da Spørgsmaalene senere vil komme til Behandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg er enig med det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz i, at Udgangspunktet for en Ægteskabslovgivning naturligt bør være det praktiske Retslivs Krav, og at man derfor først og fremmest bør se paa, hvad der tjener de Ægteskaber, der, som det ærede Medlem sagde, danner Normen, de Ægteskaber, hvor Hustruen er uden For-

mue og uden Selverhverv. Men jeg kan heller ikke se, at dette Lovforslag med de Ændringsforslag, der er tiltraadt af mig, i nogen Henseende er Udtryk for nogen doktrinær Gennemførelse af bestemte Synspunkter. Det er i Virkeligheden Udtryk for et Forsøg paa i saa vid Udstrækning, som det praktiske Retsliv tillader det, at gennemføre Ligestilling mellem Mand og Hustru med de Lempelser, som Hensynet til Hustruen endnu maatte nødvendiggøre. Ud fra denne Grundbetragtning ser jeg heller ikke, at der vilde være vundet noget ved, at det ærede Medlem havde opretholdt og kunnet faa gennemført sine Ændringsforslag, thi de gaar i Virkeligheden til hvilken Side hver anden Gang.

Det første af de Ændringsforslag, det ærede Medlem omtalte, og som altsaa ikke er stillet, vedrørte jo § 5 og skulde gaa ud paa, at man ogsaa kunde henvende sig til Overøvrigheden for at faa fastsat Bidrag fra den anden Ægtefælle til sine Særbehov. Jeg har herom allerede udtalt ved Sagens første Behandling eller maaske i min Fremsættelsestale, at det vilde være umuligt at gennemføre dette Forslag i Landstinget. Det ved jeg meget nøje fra de Forhandlinger, der fandt Sted dér i sin Tid. Man har den Opfattelse — og jeg synes ikke helt med Ære —, at dette Begreb den ene Ægtefælles Særbehov, hvad enten det nu er Strudsfjer eller Whisky eller Cigarer, er saa lidet afgrænset, saa vanskeligt at operere med, at det vilde være mindre heldigt at blande Overøvrigheden ind i dette Forhold. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen Grund til at fortsætte Diskussionen her. Det vilde være uigennemførligt i Rigsdagen i Øjeblikket.

Hvad det andet Ændringsforslag, som altsaa heller ikke er stillet, angaar, det til § 10, leverede det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz selv Modargumenterne. Jeg har ikke noget nyt at tilføje. Jeg kan ikke indse, det er muligt her at give en Bestemmelse, der i Virkeligheden hører hjemme i en Skattelov, og en Bestemmelse om, at den ene Ægtefælle skal kunne faa Oplysninger om den andens Skatteindtægt, hører retteligt hjemme i en Skattelov.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt „Pantsætning“ skal med eller skal udgaa i § 18, er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Jeg opfatter — og jeg tror, at det samme gælder det store Flertal her paa Rigsdagen — Bestemmelsen om den anden Ægtefælles Samtykke ogsaa til Pantsætning af fast Ejendom som en absolut Beskyttelsesregel for Hustruen. Og det har